

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/11/2020
Identifikačné číslo spisu: 4114010373
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4114010373.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému MUDr. N. G. pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného MUDr. N. G. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2019, sp. zn. 2To/76/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného MUDr. N. G. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 17. apríla 2019, sp. zn. 2T/35/2014, uznal obvineného MUDr. N. G. vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 25. apríla 2010 v čase okolo 14.50 hod. spolu s nestotožnenými osobami jazdil na štvorkolke tak, že úmyselne poškodil poľnohospodárske plodiny pšenice vysadenej na ornej pôde zapísanej na liste vlastníctva číslo XXX, katastrálne územie Č., parcela číslo XXX v dĺžke stopy zničenia 2650 m a šírke 0,25 m v dvoch súbežných pásoch, poľnohospodárske plodiny pšenice vysadenej na ornej pôde zapísanej na liste vlastníctva číslo 873, katastrálne územie Č., parcela číslo XXXX v dĺžke stopy zničenia 800 m a šírke 0,25 m vo dvoch súbežných pásoch, poľnohospodárske plodiny repky vysadenej na ornej pôde zapísanej na liste vlastníctva číslo XXX, katastrálne územie Č., parcela číslo XXXX/X v dĺžke stopy zničenia 800 m a šírke 0,25 m v dvoch súbežných pásoch, poľnohospodárske plodiny repky vysadenej na ornej pôde zapísanej na liste vlastníctva číslo XXXX, katastrálne územie F., parcela číslo XXX v dĺžke stopy zničenia 1000 m a šírke 0,25 m v dvoch súbežných pásoch, poľnohospodárskej plodiny slnečnice vysadenej na ornej pôde zapísanej na liste vlastníctva číslo XXXX, katastrálne územie F., parcela číslo XXX v dĺžke stopy zničenia 2950 m a šírke 0,25 m, v dvoch súbežných pásoch, čím E. W. Y. so sídlom v Č. XXX, IČO: XXXXXXXXX, spôsobil škodu najmenej vo výške 321, 89 eura.

Podľa § 44 Trestného zákona okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného

zákona, pretože podmienený trest odňatia slobody uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Nitra z 5. decembra 2017, sp. zn. 4T/91/2011, právoplatným v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 9. októbra 2018, sp. zn. 1To/40/2018, vo výmere dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dva roky považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť dedičom poškodeného Ľ. W. Y., so sídlom v Č. XXX, IČO: XXXXXXXXX, a to Mgr. J. W., nar. X. G. XXXX, bytom Nitra, F. č. XXXX/XX, Ing. E. W., nar. X. A. XXXX, bytom Č. č. XXX, Ing. D. W., nar. XX. D. XXXX, bytom Q., T. X a P. W., nar. XX. D. XXXX, bytom Č. XXX, spôsobenú škodu vo výške 321,89 eura. Súčasne podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodených so zvyškom ich nároku na náhradu škody na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 30. septembra 2019, sp. zn. 2To/76/2019, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému a jeho obhajkyňi doručené 10. júna 2019, podal obvinený prostredníctvom zvolenej obhajkyne 21. novembra 2019 dovolanie a to z dôvodov ním označených pod zákonným ustanovením § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený, po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných, poukázal na svoju argumentáciu v odvolaní, ktorú podľa neho krajský súd nezobral do úvahy. Obvinený uviedol, že krajský súd nie veľmi správnym spôsobom prikladá mimoriadny usvedčujúci význam výpovediam z prípravného konania, ktoré nedávajú jednoznačnú odpoveď na to, či sa pohyboval na štvorkolke po poľných cestách alebo cez pole. Prijat' tieto svedecké výpovede z tohto pohľadu krajským súdom ako rozhodujúce je podľa neho viac ako nesprávne a zavádzajúce. Rovnako je podľa obvineného zavádzajúce aj tvrdenie krajského súdu, v ktorom sa píše, že svedok Ing. R. O. prenasledoval štvorkolkárov spolu s nebohým poškodeným Ľ. W.. Toto je podľa neho krajná nepresnosť a nesprávna interpretácia udalosti z toho dôvodu, že svedok Ing. R. O. mal prenasledovať štvorkolkárov, nie však s nebohým Ľ. W., ale s jeho synom Ing. E. W.. Obvinený dodal, že ak krajský súd berie aj túto skutočnosť ako krajne záväznú, tak potom poukazuje na výpoveď svedka Ing. R. O., ktorý ho na hlavnom pojednávaní nevedel stotožniť.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal, že rozhodnutie krajského súdu je nepresvedčivé aj z toho dôvodu, že sa vôbec nezaoberal znaleckými posudkami znalcov z odboru dopravy, pričom poukázal na to, že vyjazdené pásy na inkriminovaných poliach neboli vytvorené jeho štvorkolkou. Pokračoval, že predmetom znalcov bolo zisťovanie, či štvorkolka YAMAHA YFM 660FA má rozchod kolies identický so stopami zaznamenanými policajtmí na poraste. V tomto smere poukázal na znalecký posudok doc. Ing. Ľ. F., PhD., podľa ktorého uvedená štvorkolka, ktorú v tom čase vlastnil obvinený, by bola zanechala úplne iné stopy, v inej šírke a v inom rozchode kolies. Obvinený uviedol, že už aj tieto skutočnosti významne spochybňujú tvrdenie obžaloby, ba priam vyvracajú jeho vinu. Nakoľko je podľa neho evidentné, že tieto stopy nemohla zanechať štvorkolka, ktorú v tej dobe vlastnil. Dodal, že skutočnosť, že bol videný na štvorkolke v dedine, ešte neznamená, že sa musel dopustiť skutku, ktorú mu je kladený za vinu.

Akékoľvek závery súdov oboch stupňov, že jazdil na štvorkolke po poli, podľa neho nemajú oporu v dokazovaní a predstavujú len svojvoľný názor súdov v rozpore s vykonaným dokazovaním. Obvinený nerozumie postupu oboch súdov, ak aj napriek existencii znaleckého posudku doc. Ing. Ľ. F., PhD. prijali názor o jeho vine. Ďalej uviedol, že voči uvedenému znaleckému posudku neexistuje v podstate žiadna argumentácia obžaloby ani súdov. Výška škody ako taká, je podľa neho v konaní úplne bez významu, ak je znaleckým dokazovaním z odboru doprava vylúčené, že by škoda vznikla jeho zavinením. V súvislosti so vznikom priamej škody obvinený uviedol, že okresný prokurátor, ktorý podal obžalobu, určil výšku spôsobenej škody podľa nezákonného a teda neplatného znaleckého posudku vypracovaného doc. Ing. H. E., CSc. Obvinený dodal, že okresný prokurátor tak konal napriek tomu, že dozorujúci prokurátor doslova uviedol, že tento posudok je nepoužiteľný z dôvodu jeho neobjektívnosti.

Ďalej obvinený namietal znalecký posudok RNDr. Ing. W. W., PhD., ktoré súd ustanovil na určenie výšky škody, nakoľko existujú pochybnosti v jeho dôveryhodnosť z dôvodu, že podklady pre určenie náhrady škody boli poskytnuté poškodeným. Čím podľa obvineného klamal, pretože poškodený si v rámci tohto trestného konania nikdy neuplatnil náhradu škody vo forme ušlého zisku.

Za najzávažnejšie pochybenie okresného a krajského súdu však obvinený považoval hrubé porušenie procesného práva v tom, že mu postupom okresného súdu bola odňatá možnosť konať pred zákonným súdom. Poukázal na ustanovenia § 241 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa obvineného v danom prípade samosudca pochybil, ak preskúmal obžalobu s tým, že vec postúpil na senátne vybavenie. Tento postup bol podľa neho nesprávny, bol v rozpore s označenými ustanoveniami Trestného poriadku, keďže tu nebol daný žiadny zákonný dôvod na to, aby bola vec prejednávaná senátom okresného súdu. Ďalej uviedol, že Trestný poriadok presne ustanovuje, v ktorých prípadoch sa musia prejednávať aj prečiny a zločiny s hornou hranicou, ktorá neprevyšuje osem rokov, čo v danom prípade neplatilo. Dodal, že súd z neznámych dôvodov neprejednal vec ako samosudca, ale túto predložil na vybavenie senátu. Týmto postupom bol zo strany súdu obratý o možnosť konať pred zákonným súdom, čo je podľa neho neprístupné. Uviedol, že na túto závažnú procesnú okolnosť poukazoval aj v písomne podanom odvolaní, ktorej krajský súd nevenoval najmenšiu pozornosť.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie prijal, preskúmal jeho dôvodnosť a následne vo veci rozhodol tak, že vysloví porušenie zákona a napadnuté rozhodnutie krajského súdu zruší a vráti mu vec na ďalšie rozhodnutie vo veci.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že okresný súd, tak aj krajský súd, vykonaným dokazovaním v plnom rozsahu objasnili skutkový stav veci a následne vyhodnotením dôkazov v spojitosti s náležitým právnym posúdením dôkaznej situácie mali za jednoznačne preukázané, že vyššie uvedený skutok sa stal, tento vykazoval znaky príslušného žalovaného trestného činu a že predmetný skutok spáchal obvinený, čo sa prejavilo vo vydaní odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, ako aj zamietajúceho rozhodnutia krajského súdu. V súvislosti na značnú časť dovolania, ktorá po obsahovej stránke smeruje k preskúmaniu správnosti a úplnosti zistených skutkových okolností, prokurátor odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2012, sp. zn. 2Tdo 73/2012 (R 47/2014). K dovolaciemu dôvodu obvineného uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b) Trestného zákona prokurátor uviedol, že podľa jeho názoru samosudkyňa správne po preskúmaní obžaloby uznesením z 23. júna 2014, sp. zn. 2T/35/2014, rozhodla o postúpení trestnej veci senátu v zmysle § 241 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, z dôvodu uvedeného v § 349 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko už v tom čase mala vedomosť o tom, že proti obvinenému sa vedie aj ďalšie trestné stíhanie vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 4T/91/2011, pričom uvedenú vec prejednával a rozhodoval senát, ktorý aj 5. decembra 2017 rozhodol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. októbra 2018. Vzhľadom k tomu, že v zmysle rozhodovacej praxe súdov (R 27/1971, Rč 33/1998) súd, ktorý rozhoduje neskôr, vyčká s rozhodnutím, kým skorší rozsudok nadobudne právoplatnosť, podľa prokurátora existoval vo veci vedenej pod sp. zn. 2T/35/2014 vysoký predpoklad, že sa bude ukladať súhrnný trest podľa § 42 Trestného zákona v súvislosti s trestom uloženým senátom vo veci vedenej pod sp. zn. 4T/91/2011. Ďalej prokurátor poukázal na právny záver vyjadrený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z 7. októbra 2015, sp. zn. I. ÚS 400/2015, v zmysle ktorého je v danom prípade ochrana práv odsúdeného posilnená, resp. poskytnutá v širšom rozsahu, keďže rozhodovanie senátu je kvalitatívne vyššie postavené ako rozhodnutie samosudcu, a z toho pohľadu potom v predmetnej veci rozhodovala zákonná sudkyňa, a to napriek tomu, že rozhodovala ako členka senátu.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, eventuálne dovolanie podané obvineným prostredníctvom zvolenej obhajkyne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného

poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným MUDr. N. G. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania, nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné, v súlade so svojou konštantnou judikatúrou, najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Prítom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní najvyšší súd hodnotí skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter smerujúci k preskúmaniu správnosti a úplnosti zistených skutkových okolností, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto

konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení. Nezákonne zložený súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Okolnosť, či vec prejednal a rozhodol súd v zákonnom zložení (t. j. či bol súd správne obsadený), je povinný súd sledovať z úradnej povinnosti. Nedostatok v zložení súdu je podstatnou vadou konania a dôvodu prípustnosti dovolania.

Najvyšší súd po preskúmaní spisového materiálu v uvedenom smere žiadne pochybenie konajúcich súdov nezistil. Vo všeobecnej rovine je potrebné uviesť, že ak samosudca v rámci preskúmania obžaloby dospeje k názoru, že v zmysle § 349 ods. 2 Trestného poriadku je vylúčená jeho pôsobnosť, nakoľko má byť uložený súhrnný trest alebo spoločný trest a skorší trest bol uložený v konaní pred senátom, postúpi vec príslušnému senátu. V danom prípade samosudkyňa správne po preskúmaní obžaloby uznesením z 23. júna 2014, sp. zn. 2T/35/2014, rozhodla o postúpení trestnej veci senátu v zmysle § 241 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, z dôvodu uvedeného v § 349 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko už v tom čase mala vedomosť o tom, že proti obvinenému sa vedie aj ďalšie trestné stíhanie vo veci vedenej na okresnom súde (sp. zn. 4T/91/2011), ktorú prejednával a rozhodoval senát, ktorý 5. decembra 2017 rozhodol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. októbra 2018. V tejto súvislosti je ešte potrebné poukázať na právny záver Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý konštatoval, že z hľadiska princípu materiálnej ochrany ústavnosti bola v danom prípade ochrana práv obvineného ešte posilnená, resp. poskytnutá v širšom rozsahu, keďže rozhodovanie senátu je kvalitatívne vyššie postavené ako rozhodnutie samosudcu (primerane pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 7. októbra 2015, sp. zn. I. ÚS 400/2015). Z tohto pohľadu možno preto konštatovať, že v predmetnej veci rozhodoval súd v zákonnom zložení.

Nakoľko teda najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu označeného v obvineným podanom dovolaní najvyšší súd dovolanie obvineného MUDr. N. G. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.